

Hom. Od. 15.415-483

Text Original:

‘ἐνθα δὲ Φοίνικες ναυσίκλυτοι ἤλυθον ἄνδρες, τρῶκται, μυρί’ ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ. ἔσκε δὲ πατρὸς ἐμοῖο γυνὴ Φοίνισσ’ ἐνὶ οἴκῳ, καλὴ τε μεγάλη τε καὶ ἀγλαὰ ἔργα ἰδυῖα: τὴν δ’ ἄρα Φοίνικες πολυπαίπαλοι ἠπερόπευον. πλυνούσῃ τις πρῶτα μίγῃ κοίλῃ παρὰ νηὶ εὐνῇ καὶ φιλότῃ, τὰ τε φρένας ἠπεροπεύει θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἢ κ’ εὐεργὸς ἔησιν. εἰρώτα δὴ ἔπειτα τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι: ἡ δὲ μάλ’ αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὑπερεφές δῶ: ‘ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὖχομαι εἶναι, κούρη δ’ εἴμ’ Ἀρύβαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖο: ἀλλά μ’ ἀνήρπαξαν Τάφιοι ληῖστορες ἄνδρες ἀγρόθεν ἐρχομένην, πέρασαν δὲ τε δεῦρ’ ἀγαγόντες τοῦδ’ ἀνδρὸς πρὸς δῶμαθ’· ὁ δ’ ἄξιον ὦνον ἔδωκε.’ τὴν δ’ αὖτε προσέειπεν ἀνὴρ, ὃς ἐμίσητο λάθρη: ‘ἦ ῥά κε νῦν πάλιν αὖτις ἅμ’ ἡμῖν οἴκαδ’ ἔποιο, ὄφρα ἴδῃ πατρὸς καὶ μητέρος ὑπερεφές δῶ αὐτοὺς τ’; ἦ γὰρ ἔτ’ εἰσὶ καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.’ τὸν δ’ αὖτε προσέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ: ‘εἴη κεν καὶ τοῦτ’, εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται, ὄρκῳ πιστωθῆναι ἀπήμονά μ’ οἴκαδ’ ἀπάξειν.’ ὡς ἔφαθ’, οἱ δ’ ἄρα πάντες ἐπώμνουν ὡς ἐκέλευεν. αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ’ ὄμοσάν τε τελεύτησάν τε τὸν ὄρκον, τοῖς δ’ αὖτις μετέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ: ‘σιγῇ νῦν, μή τις με προσαιδάτω ἐπέεσσιν ὑμετέρων ἐτάρων, ξυμβλήμενος ἢ ἐν ἀγυίῃ, ἢ που ἐπὶ κρήνῃ: μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι	415 420 425 430 435 440

ἐλθὼν ἐξείπη, ὁ δ' οἷσάμενος καταδήση
 δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ, ὑμῖν δ' ἐπιφράσσει' ὄλεθρον.
 ἀλλ' ἔχει' ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπείγετε δ' ὄνον ὀδαίων. 445
 ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηὺς πλείη βιότοιο γένηται,
 ἀγγελίη μοι ἔπειτα θοῶς ἐς δῶμαθ' ἰκέσθω:
 οἴσω γὰρ καὶ χρυσόν, ὅτις χ' ὑποχείριος ἔλθῃ:
 καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην.
 παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἐῆος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω, 450
 κερδαλέον δὴ τοῖον, ἅμα τροχόωντα θύραζε:
 τὸν κεν ἄγοιμ' ἐπὶ νηός, ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὄνον
 ἄλφοι, ὅπη περάσητε κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.'
 'ἢ μὲν ἄρ' ὧς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς δῶματα καλά,
 οἱ δ' ἐνιαυτὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αἴθι μένοντες 455
 ἐν νηὶ γλαφυρῇ βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο.
 ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλη νηὺς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι,
 καὶ τότε ἄρ' ἄγγελον ἦκαν, ὃς ἀγγείλειε γυναικί.
 ἦλυθ' ἀνὴρ πολύϊδρις ἐμοῦ πρὸς δῶματα πατρὸς
 χρύσειον ὄρμον ἔχων, μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο. 460
 τὸν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ δμῶαὶ καὶ πότνια μήτηρ
 χερσίν τ' ἀμφαφόωντο καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶντο,
 ὄνον ὑπισχόμεναι: ὁ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ.
 ἦ τοι ὁ καννεύσας κοίλην ἐπὶ νῆα βεβήκει,
 ἢ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλοῦσα δόμων ἐξῆγε θύραζε. 465
 εὔρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἡμὲν δέπα ἠδὲ τραπέζας
 ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἳ μὲν πατέρ' ἀμφεπένοντο.
 οἱ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον πρόμολον, δῆμοιό τε φῆμιν,
 ἢ δ' αἶψα τρί' ἄλεια κατακρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ
 ἔκφερον: αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμην ἀεσιφροσύνησι. 470
 δύσετό τ' ἠέλιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί:
 ἡμεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἦλθομεν ὄκα κιόντες,
 ἔνθ' ἄρα Φοινίκων ἀνδρῶν ἦν ὠκύαλος νηὺς.
 οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
 νῶ ἀναβησάμενοι: ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὔρον ἴαλλεν. 475
 ἐξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ:

ἀλλ' ὅτε δὴ ἑβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
ἄντλφ' δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κήξ.
καὶ τὴν μὲν φώκησι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι
ἔκβαλον: αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ:
τοὺς δ' Ἴθάκη ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ,
ἔνθα με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν.